

Yirmi Altıncı Mektub'un Üçüncü Mebhas'ının serlevhası olan âyet tüm insanlara hitap ederken, sadece İslam âlemi olarak misaller verilip izah edilmesinin hikmeti ne olabilir?

"Ey insanlar! Biz sizi bir erkekle bir kadından yarattık. Birbirinizi tanıyıp sahip çıkmanız için milletlere, sülâlelere ayırdık. Şunu unutmayın ki Allah'ın nazarında en değerli, en üstün olanınız, takvâda (Allah'ı sayıp haramlardan sakınmada) en ileri olanıdır. Muhakkak ki Allah her şeyi mükemmelen bilir, her şeyden hakkıyla haberdardır." (Hucurat, 49/13)

İrkçilik illeti, en çok İslam âlemine zarar vermiş ve halen de vermektedir. Bu yüzden Üstad Hazretleri ayeti tefsir ederken birinci ve öncelikli hedefini âlem-i İslam olarak alıyor. Üstelik bu hastalığı içimizde uyandıranlar da Avrupalı zalimlerdir. Zaten kâfirlerin küfrü, bu ayeti dinleyip ondan bir hisse almasına mânidir. Dolayısı ile birinci muhatap Müslümanlardır ve evvela onların ikaz edilmesi gerekiyor. Üstad Hazretleri de bu inceliğe göre hareket ediyor.

Hem ayetin umumî üslubu içinde hususî ikaz ve işaretler olabilir. Bu Kur'an'ın eşsiz belağatındandır. Hatta öyle ki, çok küllî ve umumî ayetler içinde hususî hatta ferdî remizler bile bulunabiliyor; bu tefsir ilminde ve usulünde mukadder bir kaidedir. **Ayetin zahiri ve sarih mânasının dışında batınî ve remzî mânalar da bulunmaktadır.**

Ayet bütün insanlık içindir, mânası engindir ve kâfirler için de geçerlidir. Şayet kâfirler de bu ayeti kendilerine rehber alsalardı, Birinci ve İkinci dünya savaşları yaşanmaz, milyonlarca masumun kanı dökülmezdi.

Hitler Almanyası'nın "üstün ırk nazariyesi" safsatası, İkinci Dünya Savaşı'nın patlamasını netice vermiş ve milyonlarca insan vahşice katledilmiştir.

İtalya'da Mussolini'nin faşist rejimi korkunç bir terör estirmiş, binlerce insanı imha etmiştir.

Sömürgeci Avrupalıların Güney Afrika'daki yüz binlerce insanı topyekûn imha hareketleri Batı Medeniyetinin utanç verici kara tablolarından biridir. Bu cahiliye zihniyeti, bugün yine siyah beyaz ayrımı halinde devam etmektedir. Nitekim Amerika'da beyazların Zencilere tahakkümü asırlarca devam etmiştir.

İslâm dini kavmiyetçiliği şiddetle yasaklamıştır. Kavmiyetçilik, körü körüne bir ırkı veya bir soyu üstün sayarak diğer kavimleri hakir gören bir düşüncedir. Kavmiyetçilik, dinî rabita ve alâkaları yok sayan, anarşi ve teröre fırsat veren ve

---

içtimaî bünyelerde tahribe yol açan bir mikroptur. Zira ırkçılık, hayata nizam veren dinî ve ahlâkî esaslar yerine, ırkî ve kavmî râbitaları esas aldığı için tahripkârdır.

Resul-i Ekrem Efendimiz (asm.) Soy-sop üstünlüğü dâvasında bulunmanın ne derece tehlikeli olduğunu şöyle beyan etmektedir:

“Kavmiyet dâvasına çağırın, bizden değildir. Kavmiyet uğruna savaşan da bizden değildir. Keza kavmiyet dâvası üzerine ölen de bizden değildir” (Ebu Davud, Kitabü’l- Edeb Bab 121)

“Kavmiyetçilik dâvası güdenler, Cehennem’de iki dizi üzerine çökecek olanlardır.”

Dediler ki:“Ey Allah’ın Resulü, oruç tutsa ve namaz kılsa da mı?”

“Evet! Oruç tutsa da, namaz kılsa da” diye buyurdular. (Hâkim, Müstedrek 4, 298)

Risale-i Nur talebeleri her türlü menfi fikirlere ve ırkçılığa şiddetle karşıdır. Türkçülük ve Kürtçülük perdesi altında yapılan dinsizliğe, fikrî mânada savaş açmışlardır. Üstad Hazretleri Risale-i Nurların birçok yerinde ırkçılığın zararlarını en sert ifadelerle ortaya koymuştur.

Kavmiyetçilik, ırkçılığı, tarafgirliği, o da düşmanlığı netice verir; içtimaî hayatı zehirler ve yaşanmaz hale getirir; içtimaî hayatın temel esaslarından olan adaleti, muhabbeti ve tasenüdü zedeler, yerini zulüm, tahakküm, tefrika ve terör alır. Üstad Hazretleri dinî râbîta yerine, millî râbitaların esas alınması halinde, adalete bedel zulme düşüleceğini şöyle beyan etmektedir:

“Unsurîyet ve milliyet esasları, adaleti ve hakkı takib etmediğinden zulmeder. Adalet üzerine gitmez. Çünkü: Unsurîyet-perver bir hâkim, milletdaşını tercih eder, adalet edemez.” (Mektubat, 15. Mektub)

Üstadın şu ifadeleri meselenin tahlili açısından fevkalade manidar ve hikmet-medardır:

“İ’lem Eyyühel- Aziz! Asabiyet-i cahiliye, birbirine tesanüd edip yardım eden gaflet, dalalet, riya ve zulmetten mürekkep bir macundur. Bunun için milliyetçiler, milliyeti mâbud ittihaz ediyorlar. Hamiyet-i İslamiye, nur-u imandan in’ikâs edip dalgalanan bir ziyadır.”(Mesnevi-i Nuriye, Zeylu’l- Hubab)

Kavmiyetçilik, içtimaî râbitaları zayıflatır, uhuvveti sarsar, muhabbeti gölgeler, samimiyeti selbeder. Kin, hased, adâvet gibi mânevî mikroplara menba olduğundan, birlik ve beraberliği tahrib eder.

Kavmiyetçilik, insanı korkunç bir vahşet ve kin iklimine doğru sürükler; onun mahiyetindeki şefkat, merhamet ve mürüvvet gibi ulvî seciyeleri tamamen yok eder. Şu an memleketimizde olduğu gibi, bütün dünyada kavmiyetçi ve bölücü anarşistlerin masum insanlara yaptıkları fecî katliam bunun açık bir delilidir.

Kavmiyetçilik; tevezuya bedel gurur, muhabbete bedel kin, muavenete bedel çarpışmayı, hakka bedel kuvveti esas alır.

Kavmiyetçilik, insanlık âlemini helâk eden bir zakkum ağacı gibidir. İnsanlık, onun zehirli meyvelerinin sancısını, asırlarca çekmiş ve halen de çekmektedir. Zira onun zehirli suyundan içenlerin sancıdan kurtulmaları mümkün değildir. Kavmiyetçilik illetine müptelâ olanlar, insanlar arasındaki birlik ve beraberliği, uhuvvet ve muhabbeti, şefkat ve adaleti emreden dine sarılmak yerine, ırkçılığı esas alırlar. Böyle kimselerin hamiyet duyguları daralır, körelir, söner, gider. Ve nihayet, kendilerini ve taraftarlarını tatmin etmek için muhayyel efsanelerden medet ummaya başlarlar.

İnsanın kavmini, aşiretini, soyunu sevmesi fitridir. Fitri muhabbete muhalefet edilmez. Ancak, bu sevgi başka milletleri aşağılamayı, onlara kin ve adavet beslemeyi gerektirmez. Sadece kendi ırkından olanlara değil, bütün Müslümanlara hatta tüm insanlığa yardım etmek dinî ve insanî bir vazifedir. Bunları terk edip sadece kuru bir davadan ibaret olan ırkçılıkla övünmek, o insanın fikren noksan ve muhakemesiz olduğunun açık bir alametidir.

Öyle ise, hamiyetperver bir Müslüman himmetini ve muhabbetini sadece neseb ve ırkına hasretmemeli, bütün din kardeşlerinin hatta tüm insanlığın derdi ile dertlenmeli, ihtiyaçlarını temin için elinden geleni yapmalıdır.

Üstad Hazretleri şöyle buyuruyor:

“Eğer şu milleti ciddî severseniz, onlara şefkat ederseniz; öyle bir hamiyet taşıyınız ki, onların ekserisine şefkat sayılsın. Yoksa, ekserisine merhametsizcesine bir tarzda, şefkate muhtaç olmayan bir kısım-ı kalîlin (azınlığın) muvakkat gafletkârâne hayat-ı ictimâiyelerine hizmet ise, hamiyet değildir. Çünkü: Menfî unsuriyet fikriyle yapılacak hamiyetkârlığın, milletin sekizden ikisine muvakkat faidesi dokunabilir. Lâyık olmadıkları o hamiyetin şefkate mazhar olurlar. O sekizden altısı, ya ihtiyardır, ya hastadır, ya musibetzededir, ya çocuktur, ya çok zayıftır, ya pek ciddî olarak âhireti düşünür müttakîdirler ki; bunlar hayat-ı dünyeviyeden ziyade, müteveccih oldukları hayat-ı berzahiyeye ve uhreviyeye karşı bir nûr, bir teselli, bir şefkat isterler ve hamiyetkâr mübarek ellere muhtaçtırlar. Bunların ışıklarını söndürmeye ve tesellilerini kırmaya hangi hamiyet müsaade eder? Heyhat! Nerede millete şefkat, nerede millet yolunda fedakârlık!” (Mektubat)

Tembih: Üstad Hazretlerinin milliyetinin ne olduğu mühim değildir; esas olan onun

---

büyük İslam âlimi oluşu ve bizi bu hususta aydınlatmasıdır. Üstad Hazretleri neseb bakımından seyyiddir; lakin kültür ve bölge bakımından Kürt'tür, bu biz Türkler için bir mesele değil, medar-ı şereftir...

İrkçılık ile enaniyet arasında yakın bir münasebet vardır. Yani insandaki enaniyet büyütülse ırkçılık, ırkçılık küçültülse enaniyet olur demektir. İrkçılık fikri, insanın enaniyetini tatmin etmesidir.

İrkçılık hastalığına yakalanmış kişi, aslında milliyeti adı altında kendi şahsını ve benliğini seviyor. Milliyetçilik mefkûresi onun nefsini okşayan dış bir besin gibidir. Bu yüzden milliyetine sımsıkı sarılıyor. Yoksa milliyetini ivazsız ve karşılıksız seviyor değildir. Bu hal de kişinin kalp ve ruhunu enaniyeti altında ezilmesine ve onun adı bir oyuncağı haline gelmesine sebep oluyor. İrkçılık ve menfi milliyetçilik insanı insaniyetten çıkarır ve hayvandan daha aşağı bir derekeye düşürür.

Kalb ve **ruh**, tahkikî iman ile tahkim edilmez ise enaniyet denilen şey benliğimizi yutar ve idareyi eline alıp insanı sapkın mefkûrelerin peşine takar.

Hulasa; ırkçılık din ve iman zafiyetinden ortaya çıkmış büyük bir illettir.

İnsanlarda istismara en müsait zayıf damar kavmiyetçilik damarıdır. Bugün birtakım iç ve dış komiteler, insanın bu damarını kendi menfur emellerine âlet etmek istemektedir. Bu maksatla sistemli ve plânlı bir şekilde kavmiyetçilik fikrini körüklemektedirler.

Bu vatanda yaşayan Türkler ile Kürtler İslam kardeşliği sayesinde böyle bir hataya düşmeyeceklerdir inşallah. Memleketimizde bu fitneye itibar edilmemesinin tek ve yegâne sebebi, insanımızın din ve mukaddesatına olan bağlılığıdır. Çünkü onun mihengi imanıdır, vicdanıdır.

Memleketimizde sergilenen anarşi oyununun perde arkasını görmek ve yanlış değerlendirmelerle birlik ve beraberliğimize zarar verecek tavır ve davranışlardan hassasiyetle kaçınmak mecburiyetindeyiz. Hepimiz çok iyi bilmeliyiz ki, son zamanlarda memleketimizde yaşanan hâdiseler göstermiştir ki, kökü dışarıda olan ve bu milletin birlik, uhuvvet ve muhabbetine ihanet eden komiteler ve zihniyetler bu vatanda yaşayan Müslümanları bölmek ve parçalamak istemektedirler. Bütün bu derras plan ve ihanetlere rağmen, Anadolu'da yaşayan insanlar bu fitnelere alet olmamışlar ve inşallah bundan sonra da olmayacaklardır. Zira Müslüman Türklerle Kürtler arasında dinî, ahlakî, vatanî ve kültürel açıdan birçok müşterekler noktalar vardır.

Bu sebeple bunların bütünlüğünü bozmak ve parçalamak maksadıyla içerde ve dışarıda yapılan faaliyetlerin, bölge halkı arasında müessir olması asla mümkün olmayacaktır. Çünkü Anadolu insanı; merttir, samimîdir, hasbîdir, dindardır. O, berrak ruhunu ürperten, rencide eden hâdiselerin arkasında kimler olduğunu bilir. O, dimağındaki aldatılmaz şuur ile kalbindeki yanardağlar gibi sönmez ve söndürülmez

---

imaniyla her türlü menfi cereyanın karşısındadır. Bu yüzden hiçbir şeytan, hiçbir hile ve desiseyle bu volkan gibi imanı aşamaz, bu ülkeye giremez. Zira Anadolu insanı cesurdur, vefâdardır, fedakârdır; hamiyet-i diniyesi için yapamayacağı hiçbir fedakârlık yoktur. Onlar, asırlarca vefa gördükleri devletlerine, binlerce uhuvvet bağlarıyla bağlandıkları kardeşlerine hıyanetle mukabele etmenin şerrin en eşnei olduğunun şuurundadırlar.